

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Svk/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100109
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:0924100109.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobcu: G. N., U.. XX. G. XXXX, D. XXX/XX, E., zastúpeného: JUDr. Eva Hencovská, advokátka, Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov z 3. júla 2013, č. TV2/BOZP/OSB/2013/232, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 4 S 13/2024-13 z 30. apríla 2024 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že žalobca bol pred rokom 2005 v štátnozamestnaneckom pomere v dočasnej štátnej službe a jeho služobným úradom bol Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov. Dňa 11. februára 2005 sa podrobil kvalifikačnej skúške, o ktorej výsledku bola na mieste vyhotovená zápisnica, ktorú žalobca ihneď prevzal a ktorá obsahovala uznesenie kvalifikačnej komisie pomerom hlasov 3 : 2, že žalobca „vyhovel“. Po odchode účastníkov niektorí členovia komisie vzájomným rozhovorom zistili, že výsledok hlasovania o žalobcovi bol v skutočnosti opačný (3 hlasy proti, 2 hlasy za). Nato predseda skúšobnej komisie vyhotovil novú zápisnicu, v ktorej bolo uvedené uznesenie, že žalobca na skúške „nevyhovel“ pomerom hlasov 2 : 3. Rovnopis pôvodnej zápisnice, ktorý bol uložený v dokumentácii k skúške, nechal predseda komisie zničiť a novú zápisnicu nechal podpísať všetkými členmi komisie. Následne ju zaslal priamo Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Trebišove a v sprievodnom liste vysvetlil, že pri sčítaní hlasov došlo k chybe a správne hodnotenie malo znieť „nevyhovel“. Nato úrad práce nedatovaným a neoznačeným rozhodnutím vyslovil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa skončil 11. februára 2005 z dôvodu, že nevyhovel kvalifikačnej skúške. Na odvolanie žalobcu úrad práce sám (autoremedúrou) rozhodnutím z 23. marca 2005 zrušil toto rozhodnutie. Zároveň 31. marca 2005 vydal žalobcovi písomné potvrdenie, že jeho štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa podľa § 43 ods. 1 písm. b) v spojení s § 154 ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe skončil 31. marca 2005 zo zákona uplynutím dočasnej štátnej služby potom, čo nevyhovel kvalifikačnej skúške.

2. V ďalšom sa tak popri sebe viedli dve línie konaní. V prvej sa žalobca bránil odvolaním proti rozhodnutiu o autoremedúre z 23. marca 2005. Žalovaný rozhodnutím z 25. júla 2005 zrušil toto rozhodnutie a v odôvodnení odkázal na zápisnicu, ktorú predložil žalobca a podľa ktorej na skúške vyhovel. Toto rozhodnutie žalovaného však napadol prokurátor protestom, ktorému Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky vyhovel a rozhodnutím z 30. marca 2006, ktoré potvrdila

aj ministerka svojím rozhodnutím z 10. apríla 2006, zrušilo rozhodnutie žalovaného z 25. júla 2005. Žalovaný potom novým rozhodnutím z 24. januára 2011 znova zrušil rozhodnutie úradu práce z 23. marca 2005 (o autoremedúre) a uložil mu, aby v ďalšom konaní odstránil pochybnosti o tom, či žalobca uspel na skúške, oboznámením sa s dokumentáciou zo skúšky. Úrad práce doplnil do konania viaceré podklady, medzi iným zápisnice z výsluchov svedkov súdnom konaní (pozri ďalší odsek tohto rozsudku), vnútorné smernice, a protokoly zo skúšky, a predložil vec žalovanému na rozhodnutie o (pôvodnom) odvolaní proti prvotnému nedatovanému rozhodnutiu (o skončení štátnozamestnaneckého pomeru k 11. februáru 2005). Žalovaný po prerokovaní veci v poradnej komisii rozhodnutím z 23. apríla 2013, č. AA/2013/23580, zrušil (bez náhrady) toto prvotné rozhodnutie. V jeho odôvodnení uviedol, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa skončil zo zákona uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 43 ods. 1 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. a úrad práce nebol oprávnený vydať o tom rozhodnutie. Správnu žalobu proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca oneskorene, a preto súdy konanie o nej právoplatne zastavili, žalobu na obnovu konania potom právoplatne odmietli.

3. Druhá línia konaní sa týkala preskúmania písomného potvrdenia z 31. marca 2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobca najskôr podal Okresnému súdu Trebišov žalobu o určenie neplatnosti tohto potvrdenia a o určenie, že jeho štátnozamestnanecký pomer trvá. Okresný súd vykonal obsiahle dokazovanie, medzi iným ako svedkov vypočul členov skúšobnej komisie, ktorí podrobne objasnili, ako došlo k vyhotoveniu dvoch zápisníc zo skúšky s celkom rozdielnym výsledkom, a rozsudkom sp. zn. 9 C 81/2005 z 27. novembra 2006 žalobe vyhovel. Na odvolanie úradu práce však Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 1 Co 44/2007-149 z 2. októbra 2008 zrušil tento rozsudok a vyslovil, že o veci sa malo rozhodovať v správnom súdnictve. Po postúpení veci potom krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 S 18/2009 zo 17. júna 2010 zrušil písomné potvrdenie z 31. marca 2005. Napriek odvolaniu úradu práce tento rozsudok neskôr potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 16/2010 z 31. augusta 2010. V jeho odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca zápisnicou o skúške preukázal, že na skúške uspel, a že takýto výsledok bol pri skúške aj verejne vyhlásený, čo potvrdzuje celý obsah spisu, vrátane dokazovania vykonaného pred okresným súdom. Zdôraznil, že pochybenie úradu práce spočívalo predovšetkým v tom, že uznal zmenenú zápisnicu o výsledku skúšky bez toho, aby sa preukázala „legitimita upravenej zápisnice“ a zákonný podklad a dôvod jej zmeny.

4. Úrad práce následne vydal tu preskúmané potvrdenie z 3. júla 2013, v ktorom znova potvrdil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa skončil uplynutím dočasnej štátnej služby 31. marca 2005 kvôli nevykonaniu kvalifikačnej skúšky. Proti tomuto potvrdeniu sa žalobca znova bránil na Okresnom súde Trebišov určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) OSP, smerujúcou voči úradu práce (sp. zn. 13 Cpr 2/2013). Počas konania od 1. januára 2015 prešli práva a povinnosti vyplývajúce aj zo štátnozamestnaneckých vzťahov zamestnancov úradu práce na tu žalované ústredie, a preto žalobca navrhol jeho pristúpenie ako druhého žalovaného. Návrhu bolo vyhovené uznesením okresného súdu z 19. februára 2020, odkedy v konaní vystupovali dvaja žalovaní - úrad práce a ústredie. Na námietku ústredia okresný súd uznesením č. k. 13 Cpr 2/2023-250 z 30. septembra 2020 postúpil vec krajskému súdu ako správne súdu. Po vzniku Správneho súdu v Košiciach naň podľa § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z. z. o správnych súdoch prešiel výkon súdnictva z krajského súdu.

5. Tento správny súd (po zrušení jeho skoršieho rozsudku č. k. KE-5 Sa 81/2020-294 pre nesprávne obsadenie súdu) tu napadnutým rozsudkom č. k. 4 S 13/2024-13 zastavil konanie voči pôvodnému žalovanému v 1. rade - úradu práce (I.), zrušil preskúmané potvrdenie podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (II.) a rozhodol o trovách konania (III.). Na odôvodnenie uviedol, že úrad práce už vydal jedno potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu z 31. marca 2005. Toto potvrdenie však zrušili správne súdy v konaní, ktoré sa skončilo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2010. Tu preskúmané potvrdenie je obsahovo v podstate totožné so zrušeným potvrdením. Správny súd ďalej odkázal na právny názor vyslovený v označenom rozsudku najvyššieho súdu a zdôraznil, že obsahom spisu nie sú žiadne nové podstatné skutočnosti, ktoré by sa v ňom nenachádzali už v čase rozhodovania najvyššieho súdu. Obsah všetkých listín, z ktorých vychádzala poradná komisia žalovaného a na základe ktorých ten vydal rozhodnutie z 23. apríla 2013 (pozri vyššie, ods. 2), najvyšší súd poznal už pri vydaní rozsudku sp. zn. 4 Sžo 16/2010 a svoj právny názor v ňom vyjadril aj na ich základe. Skutkový stav, ktorý je základom vydania tu preskúmaného potvrdenia z 3. júla 2013, je tak rovnaký ako v čase vydania pôvodného potvrdenia z 31. marca 2005, a snahy žalovaného o jeho zdokonalenie zostali bezvýsledné. V súlade s už vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu aj správny súd zopakoval, že za daného stavu nemožno považovať zápisnicu s negatívnym výsledkom skúšky za relevantnú. Nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že jeho rozhodnutie z 23. apríla 2013 zakladá prekážku rozhodnutej veci. Názor, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu

skončil 31. marca 2005, totiž žalovaný vyjadril len v odôvodnení tohto rozhodnutia, ktoré takú prekážku nezakladá.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaný domáha zmeny tohto rozsudku v zrušujúcom výroku tak, že sa žaloba zamietne, eventuálne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. V kasačnej sťažnosti podal prehľad všetkých konaní a rozhodnutí od roku 2002 (v zásade zhodne, ako sú zhrnuté v ods. 1 až 4 tohto rozsudku). Podľa žalovaného úrad práce v súlade s rozhodnutím žalovaného z 24. januára 2011 vykonal dokazovanie, v rámci ktorého zistil, že prejav vôle troch členov komisie v skutočnosti smeroval k negatívnemu hodnoteniu žalobcu. Na základe takto doplneného dokazovania a zisteného skutkového stavu žalované ústredie vydalo viackrát citované rozhodnutie z 23. apríla 2013. Práve na jeho základe potom úrad práce vydal tu preskúmané potvrdenie z 3. júla 2013. Nedostatočné zistenie skutkového stavu tak bolo odstránené následnou činnosťou žalovaného a skutkový stav bol zistený spoľahlivo. Okrem toho písomné potvrdenie nemá ani charakter rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby, a tak ani nemalo byť predmetom prieskumu.

7. Žalobca navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť. Podľa neho žalovaný presne neuviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci, teda neuviedol normu, ktorá bola nesprávne aplikovaná. Žalovaný tak len bezdôvodne polemizuje s rozsudkom správneho súdu. Ten podrobne vysvetlil, prečo nepovažuje skutkový stav za riadne zistený, vychádzajúc pri tom aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2010. Žalobca odkázal aj na pôvodný rozsudok Okresného súdu Trebišov z 27. novembra 2006 a v ňom zhodnotenú dokazovanie. Žalovaný sa v kasačnej sťažnosti odvoláva na skutočnosti, ktoré boli dávno objasnené, no neuviedol žiaden zákonný predpis, ktorý by dovoľoval meniť raz vyhlásený výsledok skúšky. Svojím postupom len predlžuje spor, ktorý trvá už 19 rokov. Takisto k otázke preskúmateľnosti písomného potvrdenia sa už jasne vyjadril najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 16/2010.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok vo výroku II a nadväzujúcom výroku III (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

9. Predmetom prieskumu v prerokúvanej veci je potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov ako služobného úradu žalobcu o tom, že jeho štátnozamestnanecký pomer sa skončil podľa § 43 ods. 1 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. k 31. marcu 2005 uplynutím doby dočasnej štátnej služby potom, čo žalobca nevykonal kvalifikačnú skúšku. Podľa prechodného ustanovenia § 154 ods. 1 cit. zák. totiž platilo, že zamestnanec, ktorý bol k 1. aprílu 2002 v pracovnom pomere k služobnému úradu a splnil určité podmienky, sa stal štátnym zamestnancom v dočasnej štátnej službe. Táto štátna služba trvala najviac dva roky, počas ktorých musel zamestnanec vykonať okrem iného aj kvalifikačnú skúšku, čím mu vznikol nárok na vymenovanie do stálej štátnej služby (§ 154 ods. 2). Ustanovenie § 154a cit. zák. potom doplnilo, že ak úrad pre štátnu službu neumožnil štátnemu zamestnancovi vykonať skúšku podľa § 154 ods. 2, dočasná štátna služba podľa § 154 sa predlžovala najneskôr do 31. marca 2005. Podľa § 154 ods. 3 cit. zák. sa na vykonanie odbornej skúšky primerane použili ustanovenia § 20 a na zloženie komisie primerane § 22 cit. zák.

10. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z. z. sa o výsledku kvalifikačnej skúšky uznáša kvalifikačná komisia väčšinou hlasov všetkých členov. Uznesenie znie „vyhovelo“ alebo „nevyhovelo“ a vyhotoví sa písomne. Podľa zisteného skutkového stavu sa žalobca podrobil kvalifikačnej skúške 11. februára 2005, o ktorej bola vyhotovená a jemu do rúk vydaná zápisnica, v ktorej bolo písomne vyhotovené uznesenie kvalifikačnej komisie „vyhovelo“. Následne bola služobnému úradu zaslaná nová zápisnica, v ktorej bolo písomne vyhotovené uznesenie „nevyhovelo“. K okolnostiam tejto zmeny bolo vykonané dokazovanie pred Okresným súdom Trebišov a výsledky tohto dokazovania (najmä výsluchy svedkov) boli súčasťou súdneho spisu v čase, kedy o veci rozhodoval najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 16/2010 z 31. augusta 2010. Napriek tomu však najvyšší súd potvrdil zrušenie pôvodného písomného potvrdenia úradu práce z 31. marca 2005 v podstate z dôvodu, že ani celým obsahom súdneho spisu nepovažoval za dostatočne objasnené, prečo a na akom základe pristúpila kvalifikačná komisia k zmene už raz verejne vyhláseného a písomne vyhotoveného uznesenia (zápisnice). Podľa § 250j ods. 6 OSP účinného do 31. decembra 2011 boli správne orgány viazané právnym názorom súdu. V tu prerokúvanej veci teda úrad práce bol pri vydávaní nového tu preskúmaného potvrdenia viazaný uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu.

11. Žalovaný v kasačnej sťažnosti v podstate namieta, že úrad práce sa týmto právnym názorom riadil a doplnil dokazovanie. Ako však uzavrel správny súd v napadnutom rozsudku, faktom zostáva, že oným „doplnením dokazovania“ bolo v skutočnosti zadováženie listín, ktoré už boli súčasťou súdneho spisu v čase rozhodovania najvyššieho súdu. Inak povedané, úrad práce nedoplnil dokazovanie o žiadne také dôkazy, ktoré by už najvyššiemu súdu neboli známe v čase jeho pôvodného rozhodovania. Správny súd tak správne postrehol, že najvyšší súd svoj názor o nedostatočnom objasnení rozhodujúcich skutočností a dôvodov pre zmenu zápisnice formuloval so znalosťou týchto dôkazov, a nepovažoval ich za rozhodujúce. Potom je ale konzekventne správny jeho záver, že len zadováženie takýchto listín nemožno považovať za doplnenie dokazovania a tak skutkový stav, z ktorého vychádzal úrad práce pri vydaní preskúmaného potvrdenia, bol v podstate rovnaký, aký existoval v čase rozhodovania najvyššieho súdu a aký najvyšší súd považoval za nedostatočný. Z uvedeného je zrejmé, že ak úrad práce nezistil žiadne nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré by ozrejmili dôvody zmeny obsahu raz zapísanej zápisnice o výsledku kvalifikačnej skúšky, no napriek tomu vydal rovnaké opatrenie, aké už raz zrušili súdy, nerešpektoval tým právný názor súdov, ktorým bol podľa cit. § 250j ods. 6 OSP viazaný. Správny súd tak celkom správne zrušil novo vydané písomné potvrdenie z 3. júla 2013 z totožného dôvodu, z akého bolo zrušené aj predošlé písomné potvrdenie z 31. marca 2005, a to nedostatočne zisteného skutkového stavu pre riadne posúdenie veci.

12. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že potvrdenie úradu práce nepredstavuje spôsobilý predmet prieskumu v správnom súdnictve, kasačný súd znova odkazuje na odôvodnenie už viackrát citovaného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2010. Je totiž potrebné zdôrazniť, že preskúmané potvrdenie bolo vydané 3. júla 2013 a aj žaloba žalobcu bola podaná v roku 2013, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na ust. § 492 ods. 2 SSP je tak prípustnosť správnej žaloby proti nemu potrebné posudzovať práve podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorých výklad podal najvyšší súd v citovanom rozsudku.

IV.

Záver

13. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

14. Žalobca mal v kasačnom konaní úspech, a preto mu kasačný súd podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP priznal ich náhradu proti neúspešnému žalovanému.

15. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.